Povídky, pohádky a další



2. Lyžařský výcvik

Mezi mnohé více či méně příjemné povinnosti žáků a studentů téměř na všech druzích škol, kteří dosáhli věku čtrnácti let, patří i náležitý povinný lyžařský výcvik. Tomuto výcviku se musí v rámci tělesné výchovy podrobit každý, kdo má nohy alespoň trochu v pořádku.

Nejinak tomu bylo i na naší střední průmyslové škole v Plzni. S ohledem na to, že mé zkušenosti se zimními sporty jsou podobné jako eskymácké znalosti o Sahaře (ano, vím, že zimní sporty existují, znám i některé druhy zimního dovádění, ale tím to končí) jsem se této povinnosti pokoušel všemi možnými způsoby vyhnout. Má snaha o únik z této povinnosti se mi až dosud dařila, jelikož mí rodiče měli známého lékaře, který mi vždy potvrdil, že se povinného lyžařského výcviku nemohu zúčastnit ze zdravotních důvodů. Letos však tento známý odešel do důchodu, tudíž to vypadalo, že svému neradostnému osudu opravdu neuniknu. Byl jsem z toho dost rozladěný. Netoužil jsem po tom přijet z výcviku s nohou v sádře.

„Neblbni, Čendo, jedeme všichni a navíc jsem se dověděl, že tam bude i Květa," řekl mi jednoho dne krátce před odjezdem na hory Jirka.

Ta poslední věta na mě fungovala jako kouzelná formulka. Květa byla nejhezčí holka na škole a platila i za nejchytřejší. Každý trochu normální kluk, jenž netrpěl slepotou, po Květě toužil. Ona o tom věděla, přesto nám takovým touhám dávala co nejméně příležitostí. Oblékala se a mluvila tak, že vypadala jako dlouhovlasý kluk. To nám to však nebránilo v tom, abychom se s ní chtěli seznámit trochu blíž. Nikdo z nás se nedostal ani k tomu, aby ji pozval aspoň na kafe.

„No dobře, pojedu… Kdy jedeme a na jak dlouho?" zeptal jsem se rezignovaně.

Jirka mi podal tištěné oznámení o programu výcviku spolu s cenou, která docela ušla, a dodal: „Pojedeme v pondělí příští tejden na tři tejdny a do toho pondělka to musí bejt i zaplacený.“

Když jsem po vyučování přišel domů, hned jsem s touto smutnou skutečností seznámil své vážené předky. Táta se zaradoval, neboť jeho lyže, kdysi přivezené do Čech jakýmsi hrabětem Harrachem jako úplná novinka, se konečně po mnohaletém odpočinku na půdě podívají do světa. Ochotně mi dal i žádaný obnos na zaplacení celého kurzu.

Máma mi pro ten účel věnovala svetr po sestřenici Alžbětě, která rozhodně netrpěla anorexií ani jiným onemocněním způsobujícím drastický úbytek tělesné hmotnosti.

Sotva jsem onen oděv uviděl, řekl jsem: „Mami, to do toho chceš schovat Pražskej hrad i se Staromákem?“

„Ne,“ řekla má milovaná maminka. „ Je fakt, že je ti o kousek větší, ale když ti ho asi tak o dva metry zkrátím a o stejný kousek zúžím, bude naprosto v pořádku.“

Jen nerad jsem se smiřoval s tím příšerným pleteným cirkusovým stanem. Máma se přesto pustila do slibovaných úprav.

Během týdne se mi povedlo sehnat dohromady celé vybavení v rozsahu, jaký by posloužil polární expedici na dva roky. Vše bylo z druhé ruky, přesto dokonale funkční. Stihl jsem i uhradit cenu pobytu na horách. Byl jsem tedy oficiálně zapsán mezi účastníky lyžařského výcviku.

V den odjezdu jsem stál před školou, na zádech krosnu snad z první republiky a v rukou staroţitné lyže se stejně historicky cennými hůlkami. Jen těžko jsem vyvracel učitelovo podezření, že jsem ve slabé chvíli

vykradl oddělení zimních sportů v muzeu sportovního vybavení. Teprve po tátově přímluvě mi učitel uvěřil a dovolil mi jet se spolužáky.

Každý student naskládal svá zavazadla i sportovní potřeby do ohromného kufru autobusu a spořádaně nastoupil dovnitř. V tom najatém prostředku hromadné přepravy osob jsem seděl s Karlem, který obyčejně celou cestu prospí. Před námi byl Marek s Bořkem a za námi Lukáš a Jirka. Jakub měl obrovské štěstí, neboť si k němu přisedla Květa. Ano, krásná Květa, výjimečně oblečená do růžových zimních kalhot a růžové bundy, jejíž modré oči a blonďaté vlasy zářily jako diamant mezi tolika kluky.

„Klikař!“ zavrčel na Jakubovu adresu temně Bořek, který se považoval za neodolatelného krasavce, ačkoliv měl deset kilo nadváhu, odstávající uši a nos jak okurku.

Za několik minut jsme vyrazili směr Špindlerův mlýn. Karel usnul a já se mohl kochat Květiným úchvatným profilem, jelikož Jakub odpadl a spal stejně jako Karel. Cesta ubíhala rychle a všichni až na mě se těšili na zasněžené sjezdovky a skvěle udržované běžkařské stopy v Krkonoších. Jediné, na co jsem se těšil já, byla horká čokoláda, čaj nebo kafe popíjené po náročném tréninku.

Ve Špindlu ležel asi metr sněhu, který se třpytil jako disko koule. Poezii horského pobytu doplňoval jemně se snášející nový sníh a dřevěná stavba naší ubytovny.

Učitelé nás vedli do ubytovny a rozdělili na pokoje podle pohlaví; kluci zvlášť a holky zvlášť. Nás sedm dostalo jeden pokoj, v němž jsme se cítili trochu jako sardinky v plechovce.

Odpoledne nás pedagogové přerozdělili znovu; tentokrát podle lyžařských dovedností. Mě zařadili do družstva absolutních začátečníků.

Byl jsem z celé skupiny nejstarší, pokud pominu instruktora. Se mnou tu byly snad jen sedmileté děti.

První dovedností, vyžadovanou instruktorem, bylo umění nasadit a sundat si lyže během osmi minut. Limit jsem asi o dvacet minut nedodržel. To však našemu trpělivému instruktorovi nevadilo.

Druhý krok následoval vzápětí. Učili jsme se správně stát a brzdit takzvaným plužením.

Třetí bod byl na řadě až za týden. Po týdnu už jsem uměl lyže nasadit a zapnout nebo sundat již za osm minut a brzdil jsem jako mistr.

„Teď se naučíme sjezdové lyžování," oznámil nám učitel a zavedl nás k lyžařskému vleku.

Nechali jsme se vyvézt na velmi mírný kopeček. Zde jsme se učili sjíždět shora dolů a následně stromečkovým způsobem stoupat znovu nahoru.

Byl jsem na zemi tak často, že jsem přemýšlel, zda by nebylo lepší si sednout na lyže a jet na nich jako na saních. Zadek mě od těch pádů bolel jak po výprasku od táty a moje lyžařské oblečení bylo plné sněhu.

Druhý den hned po probuzení jsem si preventivně strčil do oteplovaček polštář zapůjčený z mé postele. Vypadal jsem sice, jako bych nedoběhl na záchod, ale určitě to bylo lepší než mít pozadí věčně otlučené a bolavé od neustálého padání.

Takto vybaven jsem mohl cvičit celý druhý den sjezdové lyžování a žádný pád mě nebolel.

Na počátku třetího týdne nás vzal instruktor na poněkud náročnější

svah. Tady jezdili na lyžích všichni mí spolužáci, které učitelé vybrali do mírně pokročilého a pokročilého družstva.

Mezi pokročilejšími byla i Květa. Její kouzelná postava v lyžařské kombinéze způsobovala, že jsem měl sucho v puse a mé oči ne a ne se odtrhnout od známé křivky dívčích prsou. Usmála se na mě a já měl pocit, že se vznáším.

Nevím proč, ale spustila se mi rýma. Sáhl jsem do kapsy pro kapesník. Jak jsem se vysmrkal, podklouzla mi jedna lyže. Abych skluz vyrovnal, přisunul jsem druhou.

Najednou se celý svah dal do pohybu. Že jedu já sám, mi došlo až ve chvíli, kdy na mě ostatní lyžaři vesele mávali a zdravili mě. Máchal jsem kolem sebe hůlkami ve snaze zabrzdit, což mou rychlost pouze zvýšilo.

„Á, á, á, á, á," řval jsem. Na víc jsem se nezmohl.

Z lidí a věcí se náhle staly šmouhy. Mé tělo vlálo za nohama. A já ječel jako pavián.

Zkusil jsem přesunout těžiště těla trochu dopředu, abych mohl použít osvědčenou metodu brzdění pluhem. Nepomohlo to. Ani jsem nezpomalil. Spíš naopak.

Náhle najedu na malý skokánek uplácaný ze sněhu. Vylétnu do luftu a vystřihnu takový skok, že slavné salto s pěti vruty Aleše Valenty je proti tomu hadr.

Když jsem dopadl, hůlky mi zrádně vyklouzly z rukou a zůstaly kdesi daleko za mnou. Řítím se plnou rychlostí přímo vpřed. Na zpomalovací obloučky není ani pomyšlení.

Zničehonic před sebou vidím dřevěné oplocení blízké lesní školky.

„A do háje!“ pomyslím si.

Vztáhnu ruce před sebe, abych se bránil případné srážce. Zavřu oči. Rozhodně nestojím o to vidět, jak se rozplácnu o plot.

Něco křupne.

Já ale svištím jako vítr dál.

Otevřu oči a koukám jak blázen. V rukou mám ulomený kus oplocení. Naštěstí se mi daří relativně slušně držet rovnováhu.

„Ať už je konec!“ myslím si.

Ani jsem netušil, jak rychle se mé přání splní. Nebesa při mě stála a seslala mi k záchraně dva vzrostlé smrčky, o něž se oplocení zaseklo a já konečně zastavil. Náraz do plotu mi trochu vyrazil dech. Padl jsem naznak do sněhu. Obě lyže trčely zcela nepoškozené směrem k nebi. Myslel jsem, že už je po mně.

Na několik minut jsem nevěděl o světě. Probral mě až hlas pracovníka lesní školky, kterého přivábilo neobvyklé dění na jeho pracovišti.

„Mladej, co to tady vyvádíš?!“ zeptal se rozzlobeně.

V rychlosti jsem mu vysvětlil, co se vlastně seběhlo a omluvil jsem se mu za způsobené škody. On pro jistotu zavolal horskou službu a začal sčítat škody na majetku.

Zaměstnanci horské služby přijeli během asi pěti minut, aby mě odvezli do nemocnice, kde mi zrentgenovali snad celé tělo. Zjistilo se, že až na menší oděrky a několik podlitin se mi vlastně nic nestalo. I lyže a hůlky

přežily mou zběsilou jízdu v pořádku.

Horší to bylo s lesní školkou. Škoda na oplocení se vyšplhala do řádu několika tisíc korun. Jelikož jsem neměl žádaný obnos u sebe a věděl jsem, že by moje rodiče asi moc nepotěšilo, kdybych domů psal o peníze s tím, že jsem neúmyslně zničil plot lesní školky, musel jsem se s lesní správou domluvit jinak. Nabídli mi alternativu: pomohu jim s opravami a na celou záležitost se zapomene.

To jsem rád přislíbil a za dva dny i splnil. Nebylo příliš složité opravit poničené oplocení.

Když jsem se se svými „ďábelskými prkýnky," jak jim začal říkat Marek, vrátil z nemocnice na ubytovnu, přivítal mě ohromný potlesk. Takovou estrádu, jakou jsem jim nabídl já se svým nedobrovolným sjezdem, tu nikdo nepamatoval od doby, kdy tu naposledy pořádali maskovaný sjezd na lyžích. A já ještě dlouho po té události přemýšlel zda existuje kouzlo, které by mi zajistilo úplnou neviditelnost, protože taková nechtěná sláva není nic příjemného.